

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Marcelou Uhříčkovou ve věci

žalobkyně: **nezl. N. M. A.**, narozená X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/2, 140 21 Praha 4

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 8. 11. 2023, č. j. MV-164090-4/SO-2023,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 14. 12. 2023, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 25. 5. 2023, č. j. OAM-10106-4/TP-2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Ministerstvo prvostupňovým rozhodnutím zastavilo správní řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu s odůvodněním, že žalobkyně podala žádost, ačkoli k tomu nebyla oprávněna. Žádost totiž podala jeden den po uplynutí šedesátidenní lhůty (tedy 61. den po narození).
2. Žalobkyně žalované nejprve obecně vytýká, že napadené rozhodnutí řádně neodůvodnila a nedostatečně zjistila skutkový stav věci. Oba správní orgány porušily také § 2 odst. 3 a 4

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Napadené rozhodnutí je dle názoru žalobkyně nepřiměřené a v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“).

3. Ministerstvo dle žalobkyně pochybilo, pokud řízení zastavilo. V době běhu zákonné lhůty k podání žádosti totiž její rodiče vyřizovali cestovní doklad a poté se snažili objednat k úkonu (podání žádosti). Objednání byli až na 3. 5. 2023. Správní orgány opomenuly, že ve specifických případech může být žádost podána i později než v šedesátidenní lhůtě. Žalobkyně mezi takové specifické případy patřila. Žalovaná se ani nevypořádala se všemi odvolacími námitkami, zejména s namítaným formalismem prvostupňového rozhodnutí a s rozporem prvostupňového rozhodnutí s čl. 8 Evropské úmluvy a s Úmluvou o právech dítěte. Žalobkyně připomíná, že se narodila na území České republiky a její rodiče i další dva sourozenci zde mají povolen trvalý pobyt. Žalobkynini rodiče sice při podání žádosti pochybili, avšak zastavení řízení o žádosti je zcela nepřiměřené okolnostem případu a zasahuje do soukromého a rodinného života žalobkyně. Ze zcela formálních důvodů totiž dojde k rozdělení rodiny. Žalobkyně bude nucena podat žádost v zemi svého původu, kam s ohledem na svůj věk nemůže vycestovat sama, ale bude ji muset doprovázet jeden z rodičů. Podání nové žádosti a její vyřízení bude trvat několik měsíců, během nichž rodina bude žít odděleně, což není v zájmu žalobkyně ani jejích rodičů. Vyhovění žádosti přitom je v nejlepším zájmu nezletilé, která je dítětem. Za nespravedlivé žalobkyně označuje to, aby byli její rodiče nuceni vycestovat do země původu za účelem podání nové žádosti. Její matka tak s ohledem na péči o sourozence nemůže učinit a její otec by musel přerušit výkon podnikání, které rodině přináší příjem. Ve vztahu k nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí žalobkyně poukazuje na čl. 3 Úmluvy o ochraně dítěte, čl. 8 Evropské úmluvy či čl. 10 Listiny základních práv a svobod, a dále na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, nebo ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62. Připomíná také, že dle Ústavního soudu je nepřijatelné sofistikované odůvodňování zjevné nespravedlnosti a že ani Nejvyšší správní soud neakceptuje přepjatý formalismus.
4. Žalovaná považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje, aby ji soud zamítl, přičemž odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní spis. Žaloba podle ní neobsahuje žádnou novou argumentaci a žalobní body se shodují s odvolacími námitkami, s nimiž se již žalovaná vypořádala. Namítaným přepjatým formalismem prvostupňového rozhodnutí se též zabývala. Žalovaná nesouhlasí s tím, že by správní rozhodnutí byla nepřiměřená.

Obsah správního spisu

5. Matka žalobkyně, narozené 3. 3. 2023, podala dne 3. 5. 2023 osobně na ministerstvu jménem žalobkyně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. K žádosti přiložila mj. rodný list žalobkyně, kopii jejího pasu vydaného dne 3. 4. 2023 a ručně psanou omluvenku, v níž uvedla, že žádost nepodala včas, neboť se nedokázala z důvodu front objednat a čekala na výdejní pasport (*pozn. soudu: míněno patrně na vydání pasu*).
6. Ministerstvo prvostupňovým rozhodnutím správní řízení zastavilo podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu na území, ač k tomu nebyla oprávněna. Žalobkyně (resp. její zákonná zástupkyně) totiž podala žádost podle § 88 odst. 3 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců až po uplynutí 61 dnů od narození, ačkoli zákon stanovuje lhůtu 60 dnů od narození. K důvodům pozdního podání žádosti ministerstvo uvedlo, že je nelze podřadit pod kategorii

důvodů nezávislých na vůli cizince. Překážky zmiňované zákonnou zástupkyní ministerstvo nepovažovalo za objektivní. Překážku související s vyčkáváním na vydání cestovního pasu měla zákonná zástupkyně ministerstvu oznámit neprodleně a nikoli až při podání žádosti. Navíc zákonná zástupkyně mohla žádost podat již po narození žalobkyně i bez cestovního dokladu. K doplnění povinných náležitostí žádosti by pak byla vyzvána podle § 45 odst. 2 správního řádu. V tomto kontextu ministerstvo odkázalo na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2016, č. j. 3 A 69/2014-34, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 62/2013-32. Závěrem ministerstvo dodalo, že neaplikovalo § 41 správního řádu, neboť jeho užití na tuto věc vylučuje § 88 zákona o pobytu cizinců tím, že upravuje zvláštní postup.

7. Žalobkyně (zastoupena zákonnou zástupkyní) podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž uznala, že žádost podala 61. den po narození. Až z prvostupňového rozhodnutí se dozvěděla, že žádost mohla podat i s chybějícími náležitostmi a doložit je v prodloužené lhůtě. Dříve to však nevěděla i z důvodu nedostatečné znalosti českého jazyka. O podání žádosti se rodiče žalobkyně snažili ihned po vydání cestovního pasu, a to osobně bez objednání na pracovišti ministerstva v Kladně, avšak z důvodu velkého počtu jiných žadatelů se nedostali na řadu. Přes objednávací rezervační systém získali termín 3. 5. 2023. Vlastní chybou přitom počítali lhůtu pro podání žádosti v kalendářních měsících jako 2 celé měsíce namísto 60 dnů. Závěrem se žalobkyně, resp. její zákonná zástupkyně omluvila a požádala o „*prominutí podání žádosti bez oprávnění*“.
8. Nynější zástupce žalobkyně odvolání doplnil o argumentaci týkající se nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí, které měl za nepřezkoumatelné pro absenci argumentace ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Podobně jako v žalobě poukázal na to, že v České republice žijí oba rodiče a dva starší sourozenci žalobkyně. Prvostupňové rozhodnutí označil také za formalistické. Poukázal na čl. 8 Evropské úmluvy či na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a na judikaturu týkající se nejlepšího zájmu dítěte.
9. Žalovaná poté vydala napadené rozhodnutí, v němž odvolání neshledala důvodným. Žádost bylo třeba podat během šedesátidenní lhůty, což splněno nebylo. Nedodržení této lhůty je vykládáno striktně i judikaturou Nejvyššího správního soudu. K odstranění případných tvrdostí zákona slouží postup dle § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, který pamatuje na důvody pro pozdní podání žádosti nezávislé na vůli cizince. Ty je však třeba neprodleně oznámit, což se v tomto případě nestalo. Žalobkyně až s podáním žádosti odkázala na nemožnost objednat se kvůli frontě a vyčkávání na vydání pasu. Shodně s ministerstvem žalovaná poukázala na to, že žalobkyně měla žádost podat bez povinných náležitostí. Žádost mohla podat včas poštou a do 5 dnů ji osobně potvrdit (a chybějící náležitosti poté doplnit na výzvu). Dvoutříměsíční lhůtu měla žalovaná za dostatečnou, přičemž poukázala na to, že rodiče žalobkyně již dvakrát úspěšně požádali o povolení k trvalému pobytu u starších dětí. Prvostupňové rozhodnutí nebylo dle názoru žalované formalistické, ale souladné se zákonem (své pochybení rodiče žalobkyně ostatně uznali). Jimi tvrzené důvody nebylo možné podřadit pod § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
10. K namítané nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35, podle něhož v případě zastavení řízení není třeba zabývat se přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života žadatele. Ve vztahu k čl. 8 Evropské úmluvy žalovaná poznamenala, že žalobkyni není bráněno v tom, aby na území pobývala se svými rodinnými příslušníky a

realizovala zde soukromý a rodinný život. Musí však disponovat platným vízem. Podání nové žádosti může být spojeno s vycestováním, avšak zákon o pobytu cizinců umožňuje, aby zastupitelský úřad v odůvodněných případech upustil od povinnosti osobního podání žádosti. Tak tomu může být v situaci, kdy je matka žalobkyně na mateřské dovolené a otec rodinu materiálně zajišťuje, a tedy po nich nelze požadovat, aby se žalobkyní vycestovali do země původu a zde iniciovali zahájení nového řízení. Žalobkyně nadto může požádat o vízum za účelem strpění. Prvostupňové rozhodnutí podle žalované nebylo nepřezkoumatelné, neboť z něj bylo patrné, jak ministerstvo vyhodnotilo rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudilo.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Proto ji věcně projednal.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila, a žalobkyně se k výzvě soudu podle druhé věty zmiňovaného ustanovení nevyjádřila, protože měl soud za to, že i její souhlas s tímto postupem byl dán.

Posouzení věci soudem

13. Podle § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, narodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak.
14. Podle § 88 odst. 3 věty první a třetí téhož zákona, pobývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, pobývá-li na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu, nebo žádost o povolení k trvalému pobytu, má-li na území povolen trvalý pobyt. Pobývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k trvalému pobytu, považuje se pobyt narozeného cizince na území po dobu 60 dnů od okamžiku narození za trvalý; v případě podání žádosti o povolení k trvalému pobytu se pobyt tohoto cizince do doby nabytí právní moci rozhodnutí o této žádosti považuje i nadále za pobyt trvalý.
15. Ustanovení § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanoví, že doba podle odstavce 1 se považuje za prodlouženou, pokud podání žádosti v této době zabránily důvody na vůli cizince nezávislé, do doby, než tyto důvody pominou. Cizinec je povinen důvody podle věty první neprodleně oznámit policii, pobývá-li na území na krátkodobé vízum, nebo ministerstvu, pobývá-li na území na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu.
16. Podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.
17. Mezi účastníky není sporu o tom, že matka nezletilé žalobkyně podala žádost o udělení trvalého pobytu až po uplynutí zákonem stanovené šedesátidenní lhůty, konkrétně 61. den po narození žalobkyně. Narodila-li se totiž žalobkyně dne 3. 3. 2023, pak měla být žádost

podána do úterý 2. 5. 2023 (včetně). Žádost, která byla podána dne 3. 5. 2023, tak byla podána v době, kdy k tomu žalobkyně již nebyla oprávněna.

18. Ve vztahu k namítanému formalistickému rozhodování správních orgánů soud předně konstatuje, že smyslem § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a tam stanovené šedesátidenní lhůty se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 Azs 73/2016-25, v němž konstatoval, že smyslem je poskytnout zákonným zástupcům právě narozeného cizince přiměřenou lhůtu k učinění nezbytných administrativních kroků k legalizaci pobytu jejich dítěte na území České republiky, kde oni sami legálně pobývají. Šedesátidenní lhůta přitom plně reflektuje případnou dobu strávenou v porodnici, popř. dobu „na zotavení“, jakož i to, že po zákonných zástupcích nelze spravedlivě požadovat, aby jejich první kroky ihned po narození dítěte směřovaly k příslušnému správnímu orgánu (viz bod [15] citovaného rozsudku). Ustanovení § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců zmírňuje případnou tvrdost zákona tím, že umožňuje podání žádosti i po uplynutí šedesátidenní lhůty v případě, kdy cizinci (jímž se rozumí zákonný zástupce narozeného dítěte) v podání zabránily důvody na jeho vůli nezávislé, přičemž takové důvody se musí vázat k období šedesáti dnů po narození nezletilého cizince a současně k osobě oprávněné za něj žádost podat. V takovém případě se šedesátidenní lhůta prodlužuje do doby, než tyto důvody pominou (srov. bod [17] rozsudku č. j. 2 Azs 73/2016-25 a bod [21] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2023, č. j. 3 Azs 371/2021-40).
19. Vzhledem k tomu, že důvody bránící ve včasné podání žádosti budou zpravidla trvat po celou dobu běhu šedesátidenní lhůty, nelze ustanovení § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců interpretovat tak, že by zákonný zástupce musel již v průběhu běhu zákonné lhůty sdělit správnímu orgánu existenci překážky pro včasné podání žádosti. Naopak z dikce § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců plyne, že zákonný zástupce může žádost podat i po uplynutí šedesátidenní lhůty a spojit s ní oznámení o tom, že mu ve včasné podání žádosti bránily objektivní důvody (nezávislé na jeho vůli). Takto musí zákonný zástupce postupovat neprodleně po odpadnutí překážky, za níž lze typicky považovat zásadní zdravotní obtíže zákonného zástupce (srov. bod 19 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2020, č. j. 11 A 102/2019-37).
20. S ohledem na výše uvedené tak soud nesouhlasí s náhledem správních orgánů, které vyšly z toho, že důvody pro pozdní podání žádosti nebyly ministerstvu oznámeny neprodleně. Požadavek na neprodlené oznámení naopak dodržen byl, neboť zákonná zástupkyně žalobkyně společně se žádostí ze dne 3. 5. 2023 podala také oznámení o tom, že jí ve včasné podání bránily fronty, resp. to, že se nedokázala objednat, a také vyčkávání na vydání pasu.
21. Přestože soud na rozdíl od správních orgánů dospěl k závěru, že zákonná zástupkyně žalobkyně učinila oznámení v intencích § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, dal správním orgánům za pravdu v tom, že uváděné důvody nebyly „na vůli cizince nezávislé“ ve smyslu téhož ustanovení. Žalobkynina situace v tomto ohledu nebyla specifická, jak žalobkyně (značně obecně) tvrdí v žalobě a uváděné důvody nebyly omluvitelné ve smyslu § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Z příloh podané žádosti je totiž zjevné, že žalobkynin pas byl vydán již dne 3. 4. 2023 (tedy měsíc před podáním žádosti) a že jím zákonná zástupkyně v den podání žádosti dne 3. 5. 2023 disponovala. Vyčkávání na vydání cestovního pasu proto nelze bez dalšího považovat za objektivní důvod (resp. překážku) pro pozdní podání žádosti. Navíc zákonná zástupkyně mohla žádost podat i při absenci této povinné náležitosti a doložit ji až později na výzvu ministerstva, jak konstatovaly oba správní orgány. Jestliže se zákonná zástupkyně nepodařilo objednat na dřívější termín k osobnímu podání žádosti

(což žalobkyně ani nijak nedoložila), pak mohla žádost podat poštou a později (dne 3. 5. 2023) ji již jen osobně potvrdit, jak rovněž podotkly oba správní orgány (srov. již citovaný rozsudek č. j. 11 A 102/2019-37). V situaci, kdy žalobkyně v žalobě proti těmto závěrům správních orgánů nijak konkrétně nebrojí, tak soud neshledal důvod, pro který by jejich závěry nemohly obstát. Postup správních orgánů, které se uváděnými důvody zabývaly a při absenci předpokladů pro aplikaci § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců žádost zastavily podle § 169r téhož zákona, tak nelze považovat za formalistický, byl-li souladný se zákonem.

22. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí rovněž není důvodná. Žalovaná se totiž všemi odvolacími námitkami zabývala, a to i namítaným formalismem prvostupňového rozhodnutí a rozpořem prvostupňového rozhodnutí s čl. 8 Evropské úmluvy a s Úmluvou o právech dítěte. Konkrétně se žalovaná k těmto odvolacím námitkám vyjádřila na stranách 4 až 6 napadeného rozhodnutí. Není tedy pravdou, že zůstaly ze strany žalované opomenuty, jak tvrdí žalobkyně.
23. Žalobkyně dále namítá, že správní rozhodnutí postrádají posouzení otázky přiměřenosti dopadů do jejího soukromého a rodinného života. Ani tuto výtku soud nepovažuje za důvodnou. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí „*pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví*“. V případě procesního rozhodnutí o zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců přitom tento zákon nestanoví povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí, a proto ministerstvu nelze vytýkat, že se dopady prvostupňového rozhodnutí do žalobkynina soukromého a rodinného života nezabývalo. Na tom nic nemění ani odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62, v němž soud dospěl k závěru, že za určitých okolností je i v rozhodnutí o zastavení řízení namíste posuzovat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života. Citované rozhodnutí se totiž jednak týká zastavení řízení o prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění (jde tedy o typově jinou situaci) a jednak v něm Nejvyšší správní soud fakticky ani k posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí nepřistoupil, neboť shledal, že řízení ve skutečnosti nemělo být zastaveno, neboť žádost měla být posouzena věcně. Žalovaná navíc v právě souzené věci v reakci na odvolací námitky ohledně nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí a porušení Evropské úmluvy či Úmluvy o právech dítěte vzala do úvahy i konkrétní situaci žalobkyně, která je nezletilým dítětem, jehož matka pečuje celkem o tři děti a jehož otec rodinu materiálně zajišťuje. Shledala přitom, že tyto okolnosti mohou v řízení o nové žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu opodstatňovat aplikaci § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož může zastupitelský úřad v odůvodněných případech upustit od povinnosti osobního podání žádosti, pokud cizinec současně doloží důvody pro upuštění od takové povinnosti. Tím odpověděla na obavy žalobkyně z nepřiměřených dopadů správních rozhodnutí do jejího života a života její rodiny, a vysvětlila, že za daných okolností – pokud je žalobkyně v novém řízení řádně doloží – nebude muset k vycestování žalobkyně, resp. jednoho z jejích zákonných zástupců do Vietnamu vůbec muset dojet, pročez dopady, jichž se žalobkyně obává, nebudou muset vůbec nastat. Není tedy ani pravdou, že by žalovaná na posouzení této otázky rezignovala. S jejím právním názorem se přitom soud ztotožnil.
24. Vytýká-li pak žalobkyně žalované, že věc neposoudila v souladu se zásadou materiální pravdy nebo že nezjistila skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pak soudu není zřejmé, jak konkrétně měla žalovaná dle názoru žalobkyně pochybit. Žalobkyně svou

žalobní argumentaci v tomto ohledu nekonkretizovala. Není přitom na soudu, aby za žalobkyni neúplný žalobní bod domýšlel.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, rozhodl o jejím zamítnutí (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
26. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na jejich náhradu, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšná žalovaná náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. února 2024

Mgr. Marcela Uhříčková, v. r.
samosoudkyně